

Exekuční soud schválil dohodu mezi vnuceným správcem majitele hotelu a firmou F. a odpočítal 7.759 Kč jako výdaj vnucené správy. **Rekursní soud** neschválil dohodu vnuceného správce s firmou F. s tím, že na ni připadajících 7.759 Kč nemá býti vzato jako výdaj na správu z výnosů vnucené správy.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

S názorem rekursního soudu, že se úmluva mezi vnuceným správcem a firmou F. vymyká účelům vnucené správy, nelze souhlasiti. První soud zjistil, že skoro celé zařízení hotelové bylo z příslušenství hotelu vyloučeno, protože bylo dodáno firmou F. s výhradou práva vlastnického, a že tato firma byla oprávněna ustoupiti od smlouvy a žádati zařízení zpět, takže, by vnucená správa mohla býti vedena a jinde zařízení hotelové nebylo lze si zaopatřiti, ujednal vnucený správce se zmíněnou firmou s výhradou soudního schválení ujednání, že firma ponechá v podniku přes sezonu celé zařízení a že jí za to bude vyplaceno odškodné. Podle tohoto zjištění došlo k tomuto ujednání již po vyřízení sporu a vnucený správce vstoupil vlastně v ujednání učiněné již dříve dlužníky, jakž vysvítá z protokolu z 13. prosince 1933, a bylo učiněno jen k tomu cíli, by vnucená správa mohla býti účelně vedena. Podle tohoto ujednání nešlo již o placení splátek na kupní cenu, jak se nižší soudy mylně domnívají, nýbrž šlo o placení odškodného za používané zařízení hotelové ponechané firmou F. vnucenému správci, bez něhož nemohla se vnucená správa provést, takže tu šlo ve skutečnosti o výdaje, kterých k hospodaření na nemovitosti dané do vnucené správy bylo třeba (§ 121 ex. ř.). Vnucený správce byl k ujednání úmluvy oprávněn a první soud ji podle § 112 ex. ř. právem schválil, třebaže se tak stalo z jiných důvodů.

Čís. 13607.

Veřejní společníci jsou účastníky v dobrovolné dražbě navržené likvidatory veřejné obchodní společnosti.

Ustanovení § 5 dražebního řádu ze dne 15. července 1786, čís. 565 sb. z. s. neplatí, mají-li připadnouti vydražiteli továrního podniku za nejvyšší podání výrobní a prodejní pomůcky, jakož i vzorkové kolekce bez zvláštní úplaty.

Likvidatorům veřejné obchodní společnosti není zabráněno, by neprodávali knihy a spisy společnosti.

(Rozh. ze dne 7. června 1934, R I 616/34.)

K návrhu likvidatorů veřejné obchodní společnosti povolil **soud první stolice** dobrovolnou veřejnou dražbu továrny se vším příslušenstvím podle dražebních podmínek. **Rekursní soud** vyhověl rekursu veřejných společníků a zamítl návrh likvidatorů, by byla povolena dobrovolná dražba továrny podle dražebních podmínek. **Důvody:**

Podle dražebních podmínek obdrží vydražitel za nejvyšší podání bez další úplaty s továrnou a s jejím příslušenstvím i nákresy vztahující se na technický provoz továrny, dále veškeré kolekce vzorků a všechny ostatní výrobní a prodejní pomůcky, vydražitel jest však povinen kdykoliv dáti nahlédnouti v ně likvidatorům až do skončení likvidace. Tyto věci nejsou nikde seznamenány ani odhadnuty a podle oněch ustanovení dražebních podmínek jsou darem vydražiteli, jenž jich má nabýti za nejvyšší podání bez další úplaty. Třebaže jsou likvidatoři oprávněni samostatně stanoviti dražební podmínky a třebaže zcizení nemovitosti, není-li souhlasu všech společníků, lze provésti jen vydražením, nejsou přece oprávnění likvidatorů v tomto směru neobmezená. Podle doslovu dražebních podmínek jde tu vzhledem k tomu, že nákresy atd. nebyly jednotlivě uvedeny ani oceněny, o prodej továrního podniku, jak stojí a leží. K tomu však nejsou likvidatoři oprávněni, nýbrž jest třeba svolení všech společníků. Bylo proto zamítnouti návrh na dobrovolnou dražbu podle dražebních podmínek (čl. 137 a 145 obch. zák.).

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Nelze ovšem přisvědčiti dovolací stěžovatelce, že společníci Gustav P. a Robert P. nebyli oprávněni k rekursu. Jako společníci zrušené společnosti mají nepochybně hmotněprávní zájem na výsledku dobrovolné dražby navržené likvidatory, jsou tudíž tímto řízením ve svých právech přímo dotčeni, jest je proto považovati za účastníky podle § 6 zákona čís. 100/1931 sb.z. a n., a jako takoví byli podle § 37 tohoto zákona oprávněni k rekursu.

Jinak však nelze dovolacímu rekursu upříti oprávnění. Není závady, že výrobní a prodejní pomůcky jakož i vzorkové kolekce, jež mají podle dražebních podmínek připadnouti vydražiteli bez zvláštní úplaty, nebyly jednotlivě seznamenány a odhadnuty. Ustanovení § 5 dražebního řádu ze dne 15. července 1786 čís. 565 sb. z. s. zde neplatí, poněvadž pomůcky a kolekce nemají býti prodány jednotlivě jako věci movité. Dobrovolnou dražbu lze povolit podle § 275 nesp. říz. i bez předchozího odhadu a stačí když byla udána vyvolací cena. O prodeji podniku, jak stojí a leží, bylo by lze mluvit jen, kdyby likvidatoři prodávali podnik se všemi aktivy a pasivy, což se však neděje. Ani o darování nelze mluvit, poněvadž se dostane i za uvedené věci úplaty v nejvyšším podání. Ustanovením čl. 145 obch. zák. není likvidatorům zabráněno, by neprodávali knihy a spisy společnosti. Platí jen pro případ, že by byly po skončení likvidace ještě v držení společnosti.

Čís. 13608.

Pojišťovací smlouva.

Stanoví-li všeobecné pojišťovací podmínky při pojištění proti povinnému ručení, že se oznámení o pojistné příhodě má státi do určité doby, co třetí osoba mimosoudně přivedla svůj nárok proti pojistníkovi ku platnosti n e b o, bylo-li pro čin, na němž se nárok zakládá, zahájeno trestní řízení, jest zahájení trestního řízení oznámiti do téže doby